

i disse Udtalelser er noget som helst, der skulde bevirke, at vi følte os opfordrede til at tage vort Forslag tilbage, for at der muligvis kunde genoptages Forhandlinger. Efter de Udtalelser, som det ærede Medlem fremkom med, vilde efter min Mening en saadan Forhandling være ganske overflødig. Det forekommer mig, at det ærede Medlem meget skarpt fastholdt, at han stod paa akkurat det samme Standpunkt som det, han havde, da han talte som Ordfører ved første Behandling af Lovforslaget. Hans Udtalelser den Gang var af en saadan Art, at der efter dem ikke kan være Tale om en Samvirken mellem vort Parti og hans. Og det forekommer mig, at de Punkter i hans Udtalelser i Dag, der tydede i anden Retning, var meget vage. De gik nærmest ud paa dette, at han ikke havde forstaaet, hvad jeg mente.

Jeg skal meget beredvilligt være til Tjeneste med at forklare ham min Stilling saa nøje som muligt — mig forekommer det, at den er ganske klar: vi vil ikke vække Splittelse i Kirken af abstrakte Grunde af Hensyn til en Kvindeagitation, som ønsker Lighedsprincippet gennemført overalt. Vi vil derfor ikke fra Rigsdagens Side reelt blande os i Kirkens indre Anliggender, hvad man faktisk vil gøre ved denne Lov. Vi har Statsministerens Ord, vi har Kirkeministerens Ord, og vi har Ordførerens Ord for, at Loven vil betyde, at man saa hurtigt som muligt vil skaffe Kvinder Adgang til reelt at betjene Embeder.

Den ærede Ordfører for Venstre (Jensen-Sønderup) vedbliver at henvise til, at Ændringer i Menighedsraadsloven skulde kunne bevirke, at der kom en saadan Ordning til Veje, at der ikke skete nogen Tvang overfor Kirken. Jeg har Gang paa Gang tydeligt, synes jeg, vist, at dette er bluff. Man naar ikke derigennem at undgaa den kirkelige Strid. Der er trods denne Ændring i Menighedsraadsloven fuld Adgang til, at der kan komme kvindelige Præster ind. Det kan ikke ordnes saaledes, at de kun kommer der med Menighedsraadets Samtykke, før der er alle Anstaltstillingerne, og der er Stillingerne som personel Kapellan; der kan der være Mulighed for, at de kan komme ind, til Trods for at Kirken er imod det. Her er til syvende og sidst den store Adskillelse imellem os. Det er det ærede Medlems Mening — og i saa Henseende er han ganske enig med den radikale Kirkeminister —, at naar et Menighedsraad ønsker en kvindelig Præst, skal dette Ænske realiseres, selv om ellers

den hele Kirke er imod det. Det er det, som adskiller os, og denne Adskillelse maa vi fastslaa. Hvis man altsaa vil gaa med til at lovgive paa en saadan Maade, at man i Virkeligheden aabner Adgang for en radikal Independentisme, har man brudt med Kirkens hidtidige Ordning hos os og styrtet os ind i den beklagelige Kirkekamp.

Naar den ærede Ordfører for Venstre har brugt det Udtryk, at han netop oppfatter vor Stilling til Loven som et Indgreb i Kirkens indre Anliggender, er det, saa vidt jeg kan se, en Leg med Ord, thi i Virkeligheden er det jo saaledes, at han ved Kirkens Frihed forstaar den enkelte Menigheds Frihed til at bestemme det hele. Det har vi midlertid forhindret, hvis vort Ændringsforslag bliver gennemført. Men det kan man ingenlunde udtrykke saaledes, at vi har villet lovfæste et *Forbud* mod, at Kvinder kan blive Præster. Vi har blot sagt det ene simple, at der ikke skal gennemføres en Lovgivning af en saadan Art, at man derigennem vil kunne paatvinge Kirken Præster. Vi har hævdet, at hvis der skal lovgives om kvindelige Præster, skal det ske som Udtryk for et Ænske, der kommer frem hos Kirken, for en Stemning saa stærk, at man virkelig kan sige, at den er Udtryk for Kirkens Mening. Hvis en saadan Stemning er fremme, vil vi ikke paa nogen Maade ønske, at Rigsdagen skal stille sig imod det. Det er vor Opfattelse, og den synes jeg vi har Ret til at staa fast ved. Naar det altsaa viser sig, at den eneste Maade, saa vidt jeg kan skønne, hvorpaa man kan faa disse Synspunkter gennemført i Praxis, er at stille et Ændringsforslag som vort, ser jeg egentlig ikke, hvorfor vi skulde tage det tilbage, naar hverken Venstres Ordfører eller andre reelt har rakt os en Haand, som tydelig viser, at deres Opfattelse er, at man vil standse en Lovgivning, som i Virkeligheden maa virke paa Kirken som et brutalt Overgreb. Det er min Opfattelse, har i alt Fald hidtil været det, men jeg vil meget gerne høre andre Udtalelser af Venstres Ordfører om, hvad Meningen var med hans, som det forekommer mig, meget dunkle Bemærkninger om, hvordan man skulde ordne Sagen.

Kirkeministeren (Povlsen): Jeg kunde jo nok tænke, at det ærede 20de Medlem for Hovedsteden (J. Oskar Andersen) ikke kender Præstevielsesritualet. Han mener virkelig, at man spørger Ordinanden, om